

overhovedet. Der er således forskellige trin, der kan benyttes.

Mangel på viden inden for visse områder vedrørende mobiltelefoni har givet anledning til overvejelser om, hvilken form for forsigtighed, det er relevant at udvise. Sundhedsstyrelsen har i forhold til mobiltelefoni fundet, at det var relevant med nogle af de førstnævnte muligheder inkl. at give information om, hvordan man selv kan nedsætte påvirkningen fra mobiltelefoner, men ikke med de sidste.

WHO har heller ikke på det foreliggende grundlag fundet anledning til at give en egentlig anbefaling om f.eks. børns anvendelse af mobiltelefoner.

Fremtidig ny viden vil kunne give anledning til ændrede sikkerheds-foranstaltninger. Sundhedsstyrelsen vurderer løbende, og i den kommende tid sammen med et forskerpanel, de nyeste forskningsresultater og rådgiver på baggrund af dette. Der er blandt flere EU-lande et ønske om øget kommunikation, koordination og harmonisering medlemslandene imellem på dette område. Sundhedsstyrelsen har bl.a. drøftelser med de andre nordiske lande om risikokommunikation vedrørende brug af mobiltelefoner.«

Jeg kan henholde mig til det oplyste fra Sundhedsstyrelsen.

Ad spm. nr. S 2020

Fra justitsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Torben Hansen stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 2003-04, forhandlingerne side 5983, lød således:

Til justitsministeren (5/2 04) af:

Torben Hansen (S);

»Vil ministeren oplyse, hvilke tiltag ministeren agter at tage for at forhindre, at en person, der er anklaget i en miljøsag, kan opholde sig i et andet EU-land og dermed undgå retssag og eventuel dom?«

Supplerende svar (17/3 04)

Justitsministeren (Lene Espersen):

Med vedtagelsen i juni 2002 af EU-rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre er der indført fælles regler om udlevering mellem EU-medlemslandene af personer, der er sigtet, tiltalt eller dømt for en lovovertrædelse.

Der er tale om regler, som indebærer en udvidet adgang til og forenklet procedure for udlevering mellem EU-medlemslandene. Indførelsen af den europæiske arrestordre betyder bl.a., at der ikke længere kan stilles krav om dobbelt strafbarhed ved udlevering for en lang række lovovertrædelser, der er opregnet på en såkaldt »positiv-liste«, herunder bl.a. miljøkriminalitet. I relation til denne form for kriminalitet vil det således være tilstrækkeligt, at den pågældende handling kan straffes med mindst 3 års fængsel i det EU-medlemsland, der fremsætter anmodningen om udlevering.

Herudover kan der efter den europæiske arrestordre ske udlevering for forhold, der efter det anmodende EU-medlemslands lovgivning kan straffes med fængsel i mindst 1 år, og – såfremt det anmodede EU-medlemsland stiller vilkår herom – en tilsvarende handling er strafbar efter det anmodede lands lovgivning.

Rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre er gennemført i Danmark ved lov nr. 433 af 10. juni 2003 om ændring af bl.a. udleveringsloven. De nye danske regler, som er trådt i kraft den 1. januar 2004, regulerer alene spørgsmålet om udlevering af en person fra Danmark til et andet EU-medlemsland.

Om der kan ske udlevering af en person fra et andet EU-medlemsland til Danmark med henblik på strafforfølgning her i landet, vil således ikke bero på dansk lovgivning, men vil i stedet afhænge af det pågældende EU-medlemslands lovgivning til opfyldelse af EU-rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

På denne baggrund er der efter min opfattelse ikke grundlag for at iværksætte yderligere tiltag på området.

Hvad særligt angår den konkrete sag, som der er henvist til i begrundelsen for spørgsmålet, har Justitsministeriet – som anført i den foreløbige besvarelse – indhentet en udtalelse fra Statsadvokaten for Sjælland, som har truffet afgørelse i sagen.

Statsadvokaten for Sjælland har oplyst, at beslutningen om at opgive påtale i den pågældende sag er truffet i medfør af retsplejelovens